

unesenivangole.socializmus.sk

Po bleskovém sbalení, na které už jsme si všichni zvykli, v osm dvacet odcházíme jihovýchodním směrem. Příjemnou rovinkou se nám jde velmi dobře. Bez velikých přestávek náš pochod trvá až do čtvrté hodiny odpoledne. To přicházíme k hodně velké řece, jakou jsme opravdu ještě neviděli. A je to asi Kwanza. Krajina v okolí řeky je přímo stvořená k zemědělskému využití, což platí zejména na jejím dolním toku. Kromě toho je i vhodná pro výstavbu hydroelektráren. Leč v této době zcela opuštěná a tím i trochu smutná. Řeka je opravdu hodně široká, asi tak dvě sta padesát až tři sta metrů. Voda v ní je velmi průzračná, tak čistou vodu u nás v řece snad nelze vidět. Překročením Kwanzy se dostáváme do jižního cípu další provincie, kterou je Malanje.

Jedná se o její jižní, odlehlejší část s velmi malým počtem obyvatel. Druhý břeh řeky, kam právě míříme, je velkou přírodní rezervací Reserva Natural Integral do Luando. Je to nejsevernější provincie, do které jsme se cestou dostali, její severovýchodní cíp hraničí se sousedním Zaire. Z tohoto místa by bylo do severně ležícího Zaire mnohem blíže, než na jižní hranici Angoly. Vzdušnou čarou je to tam dvě stě padesát, ale na jih, na nejbližší bod namibijských hranic, naopak neuvěřitelných osm set třicet kilometrů. V tom bylo pro nás nejtěžší pochopit logiku této naší cesty. Pokud máme dojít na jih, proč jedeme stále dál na sever?